

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců JUDr. Marie Turkové, JUDr. Petra Průchy, JUDr. Lenky Matyášové a JUDr. Jaroslava Vlašína v právní věci žalobce: **M. B.**, zast. JUDr. Františkem Tůmou, advokátem, se sídlem Povltavská 22/150, Praha 8 - Troja, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 30. 7. 2008, č. j. 3 Az 20/2005 - 61,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e o d m í t á** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ministra vnitra ze dne 27. 10. 2003, č. j. OAM-2037/AŘ-2002, bylo podle § 29 a § 30 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), potvrzeno ve smyslu § 59 odst. 2 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení (správní řád), rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 28. 8. 2001, č. j. U-990/VL-01-P18-2000, jímž nebyl žalobci udělen azyl z důvodu nesplnění podmínek uvedených v ustanovení § 12, § 13 a § 14 zákona o azylu, a jímž bylo současně rozhodnuto, že se na cizince nevztahuje překážka vycestování ve smyslu ustanovení § 91 zákona o azylu. Rozklad podaný žalobcem proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně byl současně zamítnut.

Proti rozhodnutí ministra vnitra podal žalobce osobně u Městského soudu v Praze dne 22. 12. 2003 žalobu, kterou Městský soud v Praze usnesením ze dne 21. 5. 2004, č. j. 9 Az 244/2003 – 20, odmítl podle ustanovení § 46 odst. 1 písm. b) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), s odůvodněním, že byla podána opožděně.

Proti tomuto usnesení podal žalobce (dále též „stěžovatel“) včas kasační stížnost, kterou shledal Nejvyšší správní soud důvodnou, neboť dospěl k závěru, že žaloba byla podána včas. Nejvyšší správní soud proto rozsudkem ze dne 22. 11. 2005, č. j. 4 Azs 127/2005 – 41, napadené usnesení Městského soudu v Praze zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Městský soud v Praze poté rozsudkem ze dne 30. 7. 2008, č. j. 3 Az 20/2005 – 61, zamítl žalobu žalobce proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 10. 2003, č. j. OAM-2037/AŘ-2002, a rozhodl dále, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Proti tomuto rozsudku podal stěžovatel včas kasační stížnost.

Po konstatování přípustnosti kasační stížnosti se Nejvyšší správní soud ve smyslu ustanovení § 104a zákona s. ř. s. zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být podle citovaného ustanovení kasační stížnost odmítnuta jako nepřijatelná.

S ohledem na ochranu veřejných subjektivních práv fyzických a právnických osob je vhodné připomenout, že stěžovateli byla soudní ochrana již jednou poskytnuta individuálním projednáním jeho věci na úrovni krajského soudu, a to v plné jurisdikci. Další procesní postup v rámci správního soudnictví nezvyšuje automaticky míru právní ochrany stěžovatele, a je podmíněn již zmíněným přesahem vlastních zájmů stěžovatele.

Zákonný pojem „přesah vlastních zájmů stěžovatele“, který je podmínkou přijatelnosti kasační stížnosti, představuje typický neurčitý právní pojem. Do soudního řádu správního byl zaveden novelou č. 350/2005 Sb. s účinností ke dni 13. 10. 2005. Jeho výklad, který demonstrativním výčtem stanovil typická kritéria nepřijatelnosti, byl proveden např. usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 – 39, publikovaným ve Sbírce rozhodnutí Nejvyššího správního soudu pod č. 933/2006, www.nssoud.cz.

Nejvyšší správní soud v citovaném rozhodnutí shledal, že o přijatelnou kasační stížnost se může typicky, nikoliv však výlučně, jednat v následujících případech: 1) Kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu; 2) Kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně. Rozdílnost v judikatuře přitom může vyvstat na úrovni krajských soudů i v rámci Nejvyššího správního soudu; 3) Kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit tzv. judikatorní odklon. To znamená, že Nejvyšší správní soud ve výjimečných a odůvodněných případech sezná, že je namístě změnit výklad určité právní otázky, řešené dosud správními soudy jednotně; 4) Další případ přijatelnosti kasační stížnosti bude dán tehdy, pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotně-právního postavení stěžovatele. O zásadní právní pochybení se v konkrétním případě může jednat především tehdy, pokud: a) Krajský soud ve svém rozhodnutí nerespektoval ustálenou a jasnou soudní judikaturu a nelze navíc vyloučit, že k tomuto nerespektování nebude docházet i v budoucnu; b) Krajský soud v jednotlivém případě hrubě pochybil při výkladu hmotného či procesního práva. Zde je však třeba zdůraznit, že Nejvyšší správní soud není v rámci této kategorie přijatelnosti povolán přezkoumávat jakékoliv pochybení krajského soudu, ale pouze pochybení tak výrazné intenzity, o němž se lze důvodně domnívat, že kdyby k němu nedošlo, věcné rozhodnutí krajského soudu by bylo odlišné. Nevýrazná pochybení především procesního charakteru proto zpravidla nebudou dosahovat takové intenzity, aby způsobila přijatelnost následné kasační stížnosti.

Přijatelnost kasační stížnosti je třeba odlišovat od přípustnosti kasační stížnosti na straně jedné a důvodnosti na straně druhé. Přípustnost (či spíše absence některého z důvodů nepřípustnosti) kasační stížnosti je dána splněním zákonných procesních předpokladů, jako je včasné podání kasační stížnosti (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), řádné zastoupení (§ 105 odst. 2 s. ř. s.), absence dalších zákonných důvodů nepřípustnosti (§ 104 s. ř. s.), apod. Důvodnost kasační stížnosti na straně druhé je otázkou věcného posouzení kasačních důvodů stěžovatelem uváděných (§ 103 odst. 1 s. ř. s.).

Pokud kasační stížnost splňuje zákonné podmínky procesní přípustnosti, pak je zkoumán přesah vlastních zájmů stěžovatele, tedy její přijatelnost. Jinými slovy, přichází-li stěžovatel s námitkami, o nichž se Nejvyšší správní soud vyslovil již dříve a své rozhodnutí zveřejnil, není nutné ani efektivní, aby v obdobné věci znovu jednal a rozhodoval, když výsledkem

by nepochybně byl stejný závěr. Teprve je-li kasační stížnost přípustná i přijatelná, Nejvyšší správní soud posoudí její důvodnost.

Stěžovatel v kasační stížnosti vyjádřil nesouhlas s tím, že městský soud stejně jako žalovaný dospěl k závěru, že bylo prokázáno, že stěžovatel není pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nemusí se obávat pronásledování pro některý z důvodů uvedených v § 12 písm. b) zákona o azylu, přičemž stěžovatelova obava z krevní msty není důvodem podřaditelným pod ustanovení § 12 písm. a) a b) zákona o azylu. Přestože stěžovatel uvedl, že po oznámení ohrožení krevní mstou mu nemohla být bez důkazů poskytnuta pomoc, městský soud tuto skutečnost vyhodnotil tak, že to neznamená, že by mu pomoc byla odmítnuta. Ani sociální izolace ze strany místních obyvatel (muslimů) není podle městského soudu žádným z důvodů pro udělení azylu. Stěžovatel se závěry městského soudu nesouhlasí, neboť má za to, že v průběhu celého správního řízení podrobně rozebral a uváděl konkrétní skutečnosti, které zakládají oprávněnou domněnku, že správní orgán vydal rozhodnutí v rozporu se správním řádem. Namítá, že byl zkrácen na svých právech, neboť žalovaný porušil ustanovení § 3 odst. 3 a 4, § 32 odst. 1 a § 46 správního řádu, jelikož bylo rozhodnuto, aniž by byl zjištěn a především ověřen skutečný stav věci. Stěžovatel dále namítá, že městský soud pouze v obecné rovině konstatuje, že žalovaný postupoval správně a vůbec se nezabýval posouzením humanitárních důvodů pro udělení azylu podle § 14 zákona o azylu, když pouze konstatoval, že v případě posouzení stěžovatelovy osobní situace a stavu v jeho zemi původu neshledal důvody k udělení azylu podle tohoto ustanovení. Podle názoru stěžovatele měl městský soud přezkoumat výrok rozhodnutí v mezích žalobního návrhu a v rámci dokazování zopakovat, příp. doplnit důkazy provedené správním orgánem. Tyto poté měl vyhodnotit jednotlivě a v jejich souhrnu a ve svém rozhodnutí pak vycházet ze skutkového a právního stavu věci. S ohledem na výše uvedené skutečnosti stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud rozsudek Městského soudu v Praze zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Současně požádal o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti s odůvodněním, že by pro něj v současné době právní následky rozhodnutí žalovaného znamenaly nenahraditelnou újmu.

Nejvyšší správní soud dovodil podle obsahu kasační stížnosti, že se stěžovatel dovolává stížnostního důvodu podle § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s., tj. nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení a nepřezkoumatelnosti spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popřípadě v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

Námítky stěžovatele uváděné v kasační stížnosti Nejvyšší správní soud považuje za nedůvodné, námitkami obdobného rázu se Nejvyšší správní soud opakovaně zabýval a vypořádal se s nimi jako nedůvodnými již ve svých dřívějších rozhodnutích.

Nejvyšší správní soud ze správního spisu zjistil, že stěžovatel žádost o udělení azylu ze dne 15. 3. 2000 odůvodnil obavou z krevní msty a útekem před kosovskou osvobozeneckou armádou. Poukázal také na „religiózní důvod“.

Městský soud shodně s žalovaným podmínky pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu neshledal, když dospěl k závěru, že ve správním řízení bylo prokázáno, že stěžovatel není pronásledován za uplatňování politických práv a svobod. Obavu stěžovatele z krevní msty nepovažoval městský soud za důvod, který by bylo možné podřadit pod ustanovení § 12 zákona o azylu, s tím, že stěžovatelovy problémy spočívají v tradičním přístupu pozůstalých k řešení rodinných otázek a nebezpečí mu tedy hrozí ze strany osob, které nereprezentují státní orgány. V podané žalobě stěžovatel neuvedl žádné skutečnosti, kterými by podpořil svá tvrzení, že žalovaný rozhodnutí vydal v rozporu se správním řádem. Námítky stěžovatele byly vzneseny pouze v obecné rovině a nebyly doplněny o uvedení důvodů, ve kterých spatřuje nezákonnost

napadeného rozhodnutí. Za správné považuje městský soud i neudělení azylu podle § 13 a § 14 zákona o azylu. Městský soud neshledal pochybení ani v postupu žalovaného při hodnocení překážek vycestování ve smyslu § 91 zákona o azylu.

Obecné námitky týkající se nedostatečného soudního přezkumu postupu správního orgánu při zjišťování skutkového stavu bez upřesnění konkrétních pochybení jak soudu, tak správního orgánu, byly již předmětem mnoha rozhodnutí zdejšího soudu, namátkou lze uvést například rozsudek ze dne 18. 1. 2006, č. j. 1 Azs 112/2004 - 61, www.nssoud.cz, kde soud konstatoval, že *za situace, kdy námitky učiněné v kasační stížnosti zůstávají v rovině obecného nesouhlasu s rozhodnutím žalovaného, nelze tvrdit, že by žalovaným provedené dokazování bylo nedostatečné a skutková podstata, ze které správní orgán vycházel, neměla oporu ve spise, či rozsudek ze dne 27. 10. 2005, č. j. 1 Azs 174/2004 - 103, www.nssoud.cz, ve kterém Nejvyšší správní soud konstatoval, že nezjistil, že by k některým námitkám či podkladům stěžovatelkou předložených nebylo přiblíženo, přičemž nebyly označeny žádné konkrétní údaje či skutečnosti, které měly být při přezkoumání krajským soudem pomínuty.*

Nejvyšší správní soud dále konstatuje, že problematika krevní msty již byla předmětem jeho posuzování např. v rozsudku ze dne 25. 4. 2006, č. j. 5 Azs 277/2005 - 54, www.nssoud.cz, kde vyslovil, že *poskytnutí azylu je zcela specifickým důvodem pobytu cizinců na území České republiky a nelze je zaměňovat s jinými legálními formami pobytu cizinců na území ČR, tak jak jsou upraveny např. v zákoně č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR. Azyl je výjimečný institut konstruovaný za účelem poskytnutí ochrany tomu, kdo z důvodů v zákoně stanovených poctívá oprávněnou obavu z pronásledování ve státě, jehož je občanem. Azyl jako právní institut není (a nikdy nebyl) univerzálním nástrojem pro poskytnutí ochrany před bezprávním, postihujícím jednotlivce nebo celé skupiny obyvatel (srov. IV. ÚS 12/04). Důvody pro poskytnutí azylu jsou zákonem vymezeny poměrně úzce a nepokrývají celou škálu porušení lidských práv a svobod, která jsou jak v mezinárodním, tak ve vnitrostátním kontextu uznávána. Institut azylu je aplikovatelný v omezeném rozsahu, a to pouze pro pronásledování ze zákonem uznaných důvodů, kdy je tímto institutem chráněna toliko nejvlastnější existence lidské bytosti a práva a svobody s ní spojené, třebaže i další případy vážného porušování ostatních lidských práv jsou natolik závažné, že by na ně taktéž bylo možno nablížit jako na pronásledování. Z předloženého spisového materiálu je zřejmé, že stěžovatel v průběhu správního řízení neuvedl žádné skutečnosti, které by byly podřaditelné pod důvody pro udělení azylu podle ustanovení § 12 zákona o azylu. Důvodem pro podání žádosti o azyl byly, jak sám stěžovatel uvedl, obavy z možné krevní msty ze strany otce chlapce, kterého stěžovatel automobilem zranil. Jak již tento soud mnohokrát judikoval, nejsou problémy se soukromými osobami mimo státní struktury, právně relevantním důvodem pro udělení azylu. Za této situace žalovaný jak v rozhodnutí prvního stupně, tak soud v žalobou napadeném rozhodnutí správně usoudil, že podmínky pro udělení azylu podle ustanovení § 12 v daném případě splněny nejsou.*

Poukázat lze rovněž na rozsudek ze dne 28. 7. 2006, č. j. 4 Azs 438/2005 - 113, www.nssoud.cz, ve kterém zdejší soud vyslovil, že *stěžovatel požádal o azyl z důvodu obavy z krevní msty, a proto, že je příslušníkem kurdské národnosti, jejíž práva jsou v Sýrii potírána. Nejvyšší správní soud dále uvádí, že soublesí s názorem správního orgánu a soudu o tom, že první z těchto skutečností nelze pod důvody vymezené v § 12 zákona o azylu v případě stěžovatele podřadit. V této souvislosti poukazuje Nejvyšší správní soud na svou dosavadní judikaturu, např. na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2003, č. j. 4 Azs 38/2003 - 36, podle něhož vybrožování ze strany soukromých osob nelze považovat za pronásledování ve smyslu § 325/1999 Sb., o azylu, jestliže ze zpráv, které byly podkladem pro rozhodnutí správního orgánu vyplývá, že politický systém dává občanům možnost domáhat se ochrany svých práv u státních orgánů, a tyto skutečnosti nebyly v řízení vyvráceny a na rozsudek ze dne 18. ledna 2006, č. j. 1 Azs 92/2004 - 50, www.nssoud.cz, v němž Nejvyšší správní soud vyslovil, že je známým jevem v každé zemi (byť v některé více a v jiné méně, nicméně i v zemích nejvyššího standardu ochrany lidských práv a dlouholeté demokracie), že příslušníci určité rasy, národnosti, náboženského vyznání, sociální skupiny nebo politického přesvědčení se mohou stát u svých spoluobčanů právě pro tyto vlastnosti terčem ústrků, slovních i fyzických útoků, diskriminačních postupů při přístupu ke vzdělání, k výkonu určitých povolání, ba dokonce*

i přístupu na určitá místa nebo užívání veřejného majetku. Zdrojem takového nepřátelského jednání mohou být jak nejrůznější negativní lidské vlastnosti jako xenofobie, animozita, závist, msta za dřívější příkoří domnělá i skutečná, důvodná i nedůvodná obava o bezpečnost, strach z obrožení sociálních jistot, tak též náboženské důvody a pravidla, či odlišnost partikulárních (skupinových) morálních norem, atd. To však samo o sobě není ještě pronásledováním ve smyslu zákona o azylu, resp. ve smyslu Úmluvy o právním postavení uprchlíků. Pronásledováním není ani masový výskyt těchto jevů v určité zemi nebo její části za předpokladu, že tu nejde o součást státní politiky, že tedy nejde o jevy státní (veřejnou) moci buď přímo vyvolané, podporované, vědomě trpěné či záměrně nedostatečně potlačované. Jestliže orgány státní moci takové jevy cíleně potírají a čelí jim, nelze mluvit o pronásledování ani tam, kde možnosti státních orgánů nejsou dostatečné a taková opatření nemají trvalý a stoprocentní efekt. Závěr správního orgánu i krajského soudu, že v daném případě jednání soukromých osob - členů rodiny jeho bývalé dívky, hledajících stěžovatele byt' za účelem krevní msty a vyhrožujících mu smrtí, nebylo pronásledováním ve smyslu § 12 zákona o azylu a nebylo též okolností, na základě které by na stěžovatele bylo možno vztáhnout překážku vycestování dle § 91 zákona o azylu, byl správný.

V posuzované věci tak je zřejmé, že potíže stěžovatele představují problémy se soukromými osobami, což ovšem z hlediska českého práva není azylově relevantní důvod, ani důvod pro přiznání překážek vycestování (nyní **doplňkové ochrany**). Nejvyšší správní soud opakovaně judikuje, že pronásledování ze strany soukromých osob není důvodem k udělení mezinárodní ochrany žadateli o azyl, pokud není prokázáno, že jde o jevy státní moci podporované či trpěné, či nedostatečně potlačované. To se v projednávané věci neprokázalo, ostatně stěžovatel to ani netvrdil.

Nejvyšší správní soud pro úplnost dodává, že z informací které má k dispozici, vyplývá, že Makedonii lze považovat za bezpečnou zemi původu, přestože se dosud potýká s řadou problémů (korupce, politické a jiné tlaky na soudnictví, excesy příslušníků policie). Ve stanovisku Komise Evropských společenství ze dne 9. 11. 2005, KOM(2005) 562, k žádosti Bývalé jugoslávské republiky Makedonie o členství v Evropské unii, <http://eur-lex.europa.eu/LexUriServ/LexUriServ.do?uri=COM:2005:0562:FIN:CS:PDF>, je totiž mimo jiné uvedeno, že bývalá jugoslávská republika Makedonie má řádně fungující stabilní demokratické instituce, které respektují rozsah svých pravomocí a navzájem spolu spolupracují. Dochází k postupnému upevňování právního státu. Od krize v roce 2001 bylo vynaloženo značné úsilí na reformu policie. Avšak je stále nutné učinit některá opatření k zajištění právního státu na celém území. Patří sem mimo jiné pokračování v reformě policie. Je potřeba vytrvat v úsilí při zvyšování nezávislosti a efektivity soudnictví, počínaje úpravou ústavy v souladu s doporučeními Rady Evropy. Míra korupce je stále vysoká a má nepříznivý vliv na mnoho aspektů hospodářského, společenského a politického života v zemi, a je proto třeba více posílit efektivitu boje proti korupci. V oblasti dodržování základních práv nejsou žádné větší problémy. Byla provedena řada ústavních a legislativních změn, které zajistily vysokou úroveň ochrany práv menšin. Země plně spolupracuje s Mezinárodním trestním tribunálem pro bývalou Jugoslávii. Bývalá jugoslávská republika Makedonie je fungující demokracií se stabilními institucemi, která obecně zaručuje právní stát a dodržování základních práv.

Ve zprávě Ministerstva zahraničí USA o dodržování lidských práv v Makedonii za rok 2007, <http://www.state.gov/g/drl/rls/hrrpt/2007/100571.htm>, pak je mimo jiné uvedeno, že zákony zaručují nezávislost soudnictví, což vláda obecně respektuje, avšak soudnictví je slabé, neefektivní a někdy to vypadá, že je ovlivněno politickými tlaky, zastrasováním a korupcí. Mučení a jiné kruté, nelidské či ponižující zacházení nebo tresty jsou zakázány, přesto byly hlášeny případy, kdy policie použila nadměrné násilí při zadržování podezřelých. V ústavě je zakotvena svoboda vyjadřování a tisku. Rovněž je zaručena svoboda shromažďování, pohybu a vycestování.

Jak již Nejvyšší správní soud zdůraznil ve své předchozí judikatuře, zásada tzv. materiální pravdy má přitom v řízení o udělení azylu svá specifika spočívající v pravidelné nedostatečnosti důkazů prokazující věrohodnost žadatelových tvrzení. Je však na správním orgánu, aby prokázal či vyvrátil pravdivost žadatelových tvrzení, a to buď zcela nevyvratitelně zjištěním přesných okolností vážících se na stěžovatelova tvrzení, anebo alespoň s takovou mírou pravděpodobnosti, která nevyvolává zásadní pochybnosti o správnosti úsudku správního orgánu. Elementární roli při zjišťování skutkového stavu věci hrají zprávy o stavu dodržování lidských práv v zemi původu žadatele. Je-li zřejmé, že se jedná o bezpečnou zemi původu, v níž je z hlediska standardů předpokládaných zákonem o azylu zabezpečena řádná a fungující ochrana občanů před nežádoucími ingerencemi státu do jejich základních práv a svobod, pak lze důvodně předpokládat, že v takové zemi sice může docházet k jednotlivým excesům, nicméně lze se prostřednictvím správních, soudních či jiných orgánů domáhat nápravy proti nezákonnému zásahu. Takový závěr však nelze učinit v případě, že se jedná o zemi, ve které se státní orgány opakovaně dopouští závažných porušení lidských práv. Jsou-li dány skutečnosti, na základě nichž lze předpokládat, že k porušení základních lidských práv a svobod žadatele o azyl došlo, nebo mohlo by s ohledem na postavení žadatele ve společnosti, s přihlédnutím k jeho přesvědčení, názorům, chování atd., dojít, a správní orgán nemá dostatek důkazů o tom, že tomu tak nebylo či nemohlo by v budoucnu být, pak tyto skutečnosti musí správní orgán v situaci důkazní nouze zohlednit, a to ve prospěch žadatele o azyl (např. rozsudek NSS ze dne 24. 2. 2004, č. j. 6 Azs 50/2003 - 89). Bývalou Jugoslávskou republiku Makedonii v oblasti bezpečnosti obyvatel a jejich ochrany před útoky ze strany soukromých osob však není možné hodnotit jako zemi, kde by se stát dopouštěl opakovaně porušování lidských práv a svobod a nesnažil se o ochranu svých obyvatel.

K poukazu stěžovatele na skutečnost, že na policii oznámil, že se cítí ohrožen krevní mstou, avšak bylo mu sděleno, že mu bez důkazů nemůže být poskytnuta pomoc, Nejvyšší správní soud konstatuje, že takovéto jednání policie je pochopitelné, neboť k tomu, aby policie někoho stíhala, jsou potřeba důkazy, nebo alespoň důvodné podezření a nepostačuje pouhá, ničím nepodložená, obava stěžovatele. Za azylově relevantní nelze považovat ani stěžovatelův pocit vyloučení ze společnosti, pramenící z chování ostatních obyvatel, kteří nesouhlasili s tím, že měl za manželku katoličku (religiozní důvod), která chodila evropsky oblečená a se kterou chodil na večere. Více či méně skryté projevy nesouhlasu místních obyvatel s chováním stěžovatele či jeho bývalé manželky, však není možné podřadit pod důvody udělení azylu podle § 12 písm. a) a b) zákona o azylu.

K námitce stěžovatele, že se krajský soud nezabýval posouzením humanitárních důvodů pro udělení azylu podle § 14 zákona o azylu pak Nejvyšší správní soud uvádí, že aplikace tohoto ustanovení je doménou správního uvážení žalovaného (k tomu blíže rozsudek ze dne 21. 12. 2004, č. j. 4 Azs 343/2004 - 55, www.nssoud.cz, či rozsudek ze dne 22. 9. 2006, č. j. 4 Azs 2/2006 - 46, www.nssoud.cz). Ze spisu však nejsou zjevná žádná skutková zjištění, která by napovídala tomu, že by případě stěžovatele byly dány důvody pro udělení humanitárního azylu.

Z kontextu odůvodnění napadeného rozsudku je navíc zřejmé, že se městský soud posouzením humanitárního azylu (§ 14 zákona o azylu) zabýval společně s posouzením zvláštních důvodů pro udělení azylu podle § 13 odst. 1 a 2 zákona o azylu a dospěl k závěru, že žalovaný v dané věci postupoval správně, když důvody pro udělení azylu podle uvedených ustanovení zákona o azylu neshledal. Ostatně ze žaloby přitom ani nebyl patrný žalobní bod týkající se neudělení humanitárního azylu, neboť stěžovatel v podané žalobě vůbec neuvedl z jakých důvodů by mu měl být humanitární azyl udělen a nenamítal žádná konkrétní pochybení, kterých se žalovaný při posuzování humanitárního azylu dopustil.

Žalovaný se rovněž zabýval tím, zda stěžovatelem uváděné skutečnosti nepředstavují důvod pro udělení překážek vycestování ve smyslu § 91 zákona o azylu (nyní doplňkové ochrany podle § 14a a § 14b zákona o azylu). Stejně tak městský soud se v napadeném rozsudku touto otázkou zabýval a dospěl k závěru, že stěžovatel nenáleží k osobám ohroženým skutečnostmi zakládajícími překážky vycestování a správní orgány obou stupňů postupovaly v souladu se zákonem. Lze tedy uzavřít, že se městský soud vypořádal se všemi žalobními námitkami stěžovatele a Nejvyšší správní soud se s jeho závěry ztotožňuje.

Z výše uvedeného je zřejmé, že ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu poskytuje dostatečnou odpověď na všechny přípustné námitky podávané v kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud tedy nezjistil existenci žádného důvodu přijatelnosti kasační stížnosti a konstatuje, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele.

Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost nepřijatelnou, proto ji podle ustanovení § 104a s. ř. s. odmítl.

Nejvyšší správní soud dále vážil nezbytnost rozhodnutí o žádosti o odkladný účinek kasační stížnosti. Dospěl k závěru, že o ní není třeba rozhodovat tam, kde je o kasační stížnosti rozhodováno přednostně a kde je žadatel chráněn před důsledky rozsudku krajského soudu režimem pobytu za účelem strpění podle § 78b odst. 1, 2 zákona o azylu (cizinec má nárok na udělení víza za účelem strpění pobytu mj., pokud žádost doloží dokladem o podání kasační stížnosti proti rozhodnutí soudu o žalobě proti rozhodnutí ministerstva ve věci azylu; takové vízum opravňuje cizince k pobytu na území po dobu platnosti víza, nejdéle po dobu 1 roku; na žádost cizince odbor cizinecké a pohraniční policie platnost víza prodlouží, a to i opakovaně). Ze zákona platnost uvedeného víza zaniká právní mocí rozhodnutí o kasační stížnosti. Pozitivní rozhodnutí o žádosti o odkladný účinek by tedy nemělo z hlediska ochrany stěžovatele žádný význam, negativní by před rozhodnutím o kasační stížnosti bránilo řádnému soudnímu řízení. Při rozhodnutí o kasační stížnosti pak je rozhodnutí o odkladném účinku nadbytečné, neboť obecně může přiznání odkladného účinku kasační stížnosti přinést ochranu jen do doby rozhodnutí o této stížnosti.

O náhradě nákladů řízení před Nejvyšším správním soudem bylo za použití ustanovení § 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s ustanovením § 120 téhož zákona rozhodnuto tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť kasační stížnost byla odmítnuta.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 18. února 2009

JUDr. Dagmar Nygrínová
předsedkyně senátu